

Universitatea șoriceilor

Cling-cling! Sunetul scos de casa de marcat s-a auzit în toată librăria.

– Haideți, să mergem! a șuierat un șoricel care stătea pe un teanc de cărți.

O mulțime de șoriceii au scos capetele din locurile unde stăteau ascunși. Un băiețel care cumpăra o carte cu benzi desenate era atât de adâncit în conversație cu vânzătorul, încât nu a observat ce se petrecea în jurul lui. Era ocazia perfectă! Unul după celălalt, șoriceii au început să sară din spatele rafturilor, traversând în goană încăperea și dispărând într-o gaură de șoarece, în colțul cel mai îndepărtat al magazinului. După ce au escaladat pereții, șoriceii au ajuns, în sfârșit, la destinație.

History of the electric light

Humphrey Davy (1802)

Alessandro Volta (1800)

Thomas A. Edison (1879)

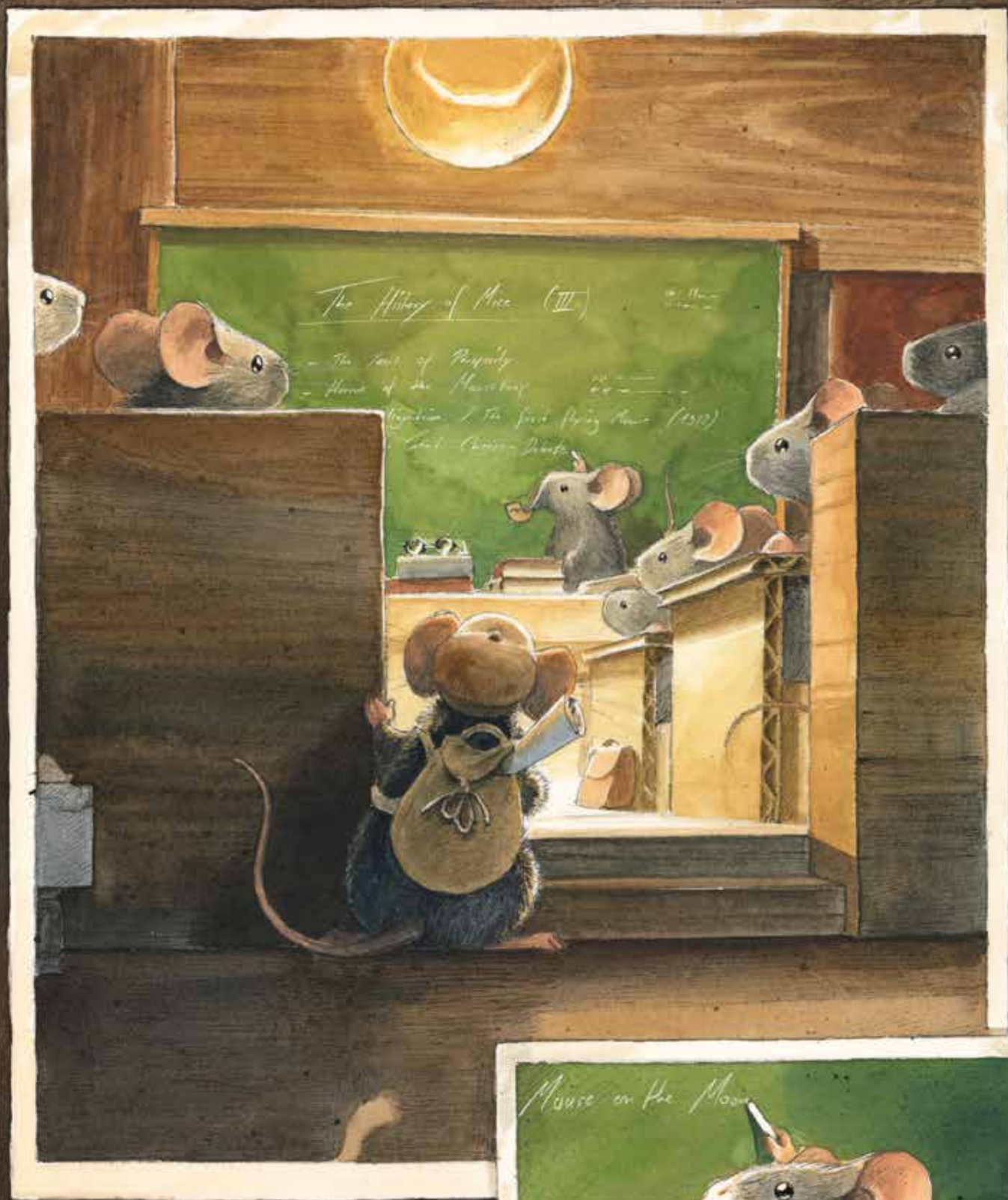

În spatele rafturilor se afla Universitatea Șoriceilor. Acolo orice șoricel isteț putea învăța totul despre istoria șoriceilor: despre șoriceii care traversaseră lumea, și despre șoriceii care făcuseră mari descoperiri, dar și despre realizările oamenilor. Învățau, de exemplu, despre inventarea motorului cu aburi și a becului electric.

Cursurile erau ținute de un profesor în vârstă, cu blană gri-zonată și cu o mustață caraghioasă. Avea mai tot timpul o pipă în gură, pe care o scotea doar atunci când voia să spună ceva. După o zi lungă de prelegeri, se întorcea în camera lui de lucru și îi plăcea să petreacă o seară liniștită în fotoliul lui preferat. Pufăia din pipă și se întorcea cu gândul la vremurile frumoase de altădată. În tinerețe, profesorul avusese parte de multe aventuri pe drumul lui spre cunoaștere. Acum, trăia niște vremuri liniștite dar, după părerea lui, erau și cam plictisitoare.

The Mouse Times

Un chip necunoscut

Astăzi, la curs, profesorul a zărit un chip pe care nu-l mai văzuse până atunci. De după ultimul rând de scaune se ițea un nas ascuțit. Șoricelul a așteptat răbdător până când cursul s-a sfârșit și toți șoricelii au plecat acasă. Apoi, timid, s-a îndreptat spre catedră.

— Scuzați-mă, domnule profesor, aș avea nevoie de ajutorul dumneavoastră..., a spus el cu jumătate de gură. Vedeți, eu caut o comoară.

Profesorul îl asculta cu atenție.

— Cu multă vreme în urmă, stră-stră-stră...

Șoricelul a făcut o pauză și a început să numere pe degete câți de stră trebuia să spună. Apoi și-a dat seama că numărul acestora nu prea conta, așa că a continuat:

— Cu multă vreme în urmă, unul dintre străbunii mei a traversat Atlanticul. Ducea cu el o comoară valoroasă.

— Aha! Și de unde ai aflat toate acestea? a întrebat profesorul.

— De-aici! a chițăit șoricelul, pregătit deja pentru această întrebare.

Apoi a scos din buzunar o bucată de hârtie, pe care i-a întins-o profesorului.

— A lăsat această scrisoare în care vorbește despre comoară și despre călătoria lui în America. Bucata aceasta de hârtie se află în posesia familiei mele de multe generații. Este ultimul semn de viață de la străbunul meu.

Scrisoarea nu arăta deloc ca o bucată de hârtie obișnuită. Era mototolită și îngălbenită de vreme. Arăta ca o scrisoare foarte veche. O margine era zdrențuită, ca și cum ar fi fost ruptă dintr-o carte. Profesorul a studiat cu atenție textul. Era scris în limba șoricească veche și spunea, într-adevăr, povestea călătoriei pe mare și a comorii.

— Te rog, domnule profesor, ajută-mă să găsesc comoara! l-a implorat șoricelul.

La început, profesorul n-a știut ce să răspundă. În definitiv era un șoarece cărturar, nu avea timp de astfel de idei fanteziste. Cu toate acestea, era ceva care îl fascina în povestea micului șoricel.

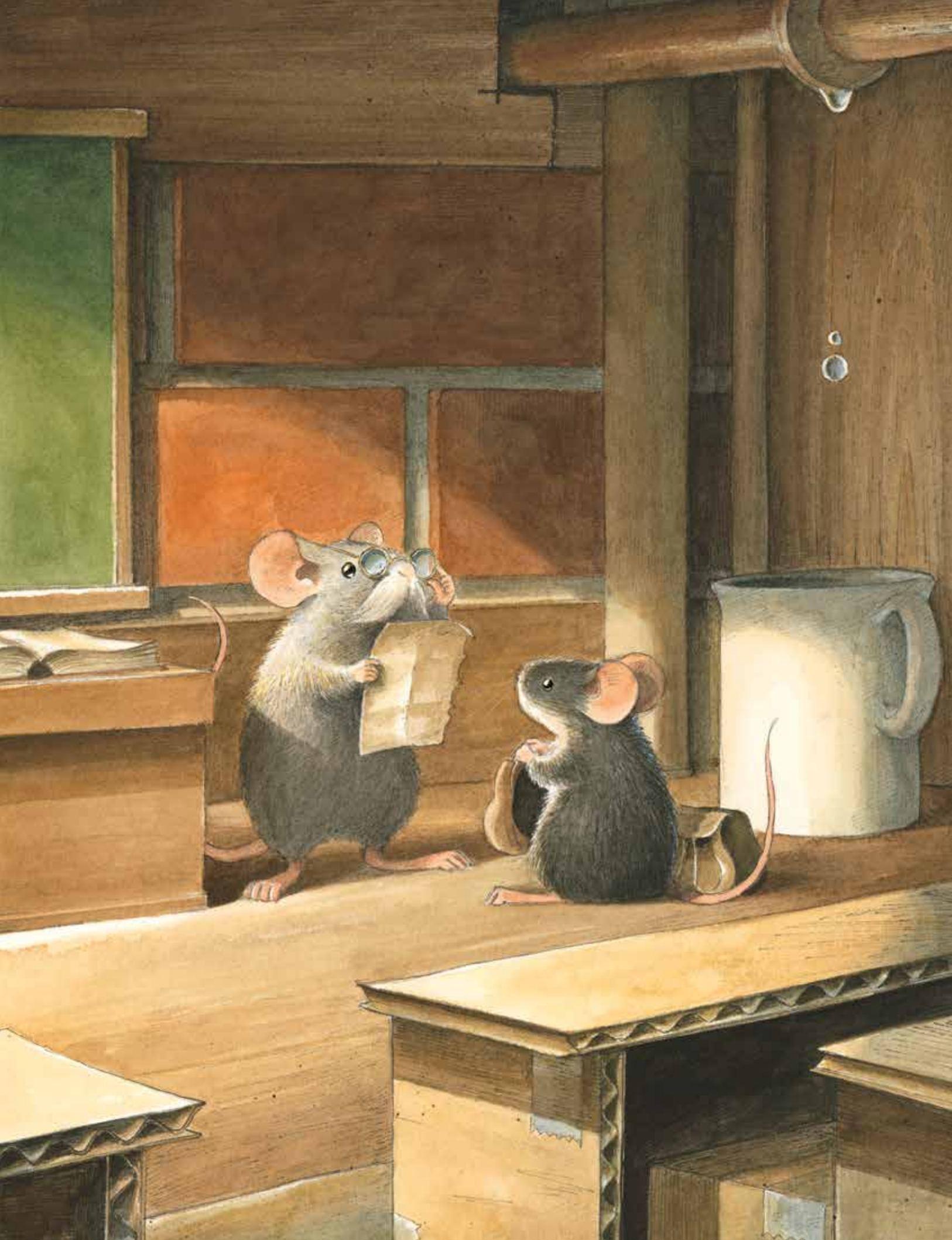
— Ca să-ți spun adevărul, nu mă interesează comorile pierdute sau hărțile care marchează locul cu un X. Dar poate reușim să aflăm mai multe despre străbunul tău dispărut.

Șoricelul strălucea de bucurie.

— Mulțumesc, domnule profesor!

— Cum te cheamă? l-a întrebat bătrânul șoarece.

— Mă numesc Pete! i-a răspuns șoricelul.

În căutare de indicii

Șoricelul și profesorul au început să răscolească într-un sertar plin cu dosare și cu acte vechi. Au aflat că străbunul lui Pete plecase cu vaporul spre America. Asta era tot ce știau acum. În documente era înregistrat fiecare vas care traversase vreodată Atlanticul, iar singurul lor indiciu era data trecută pe scrisoarea lui Pete.

— Ia te uită la asta! a exclamat profesorul, făcându-l atent pe Pete.

Într-un dosar era o poză a unui grup de oameni care urmau să se îmbarce pe un vas cu destinația America.

— Privește cu atenție, i-a spus profesorul. Acolo, printre valize...

Lumina era prea slabă și tot ce puteau vedea erau doar niște umbre. Cei doi s-au străduit din răspuțeri să scoată dosarul greu

din sertar și l-au tras aproape de o lampă, pentru a-l privi mai cu atenție.

Când au apropiat lupa, au zărit un șoricel. Era străbunul lui Pete! Stătea printre valize, pozând mândru la aparatul de fotografiat. Șoricelul semăna puțin cu Pete. Dar avea mustățile răsucite caraghios, în furculiță.

— Pesemne străbunului tău îi plăcea printre oameni, a spus profesorul, căruia i se părea un act de mare curaj pentru un șoricel să se vâre așa într-o fotografie a oamenilor.

— L-am găsit! a chițăit încântat Pete.

Misterul fusese rezolvat, iar comoara părea mai aproape ca niciodată. Dar unde și când sosise nava? Aceasta era întrebarea. Profesorul și-a continuat căutarea printre documente...

